

Марио Кроненберг

Безмилостен палач е
любовта

Не мога да заспя, духът ми пак се рее,
опиянен от твоята красота
Очи затварям – чакам образа ти да изгрее,
и да запълни тази страшна самота

Боли, понякога така боли...
когато си до мен, а всъщност си далеч от мене
Ти мислиш си за другия, нали?
А аз – за мен ти просто нямаш време

Така завиждам на човека,
за който чувствата са някаква шега
Щастлив е той – със участ лека,
а любовта за него е игра

Физическата болка лесно преминава
Душевната понякога те мъчи до смъртта
И след нея нищо не остава –
безмилостен палач е любовта

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11966>]